

6. Samuel Tešedík, starší (1710 – 1749)

Samuel Tešedík, starší sa narodil sa v novembri r. 1710 v Púchove, Trenčianskej stolici. Jeho rodina pochádzala z Moravy.

Jeho otec Juraj Tešedík a matka Estera r. Nedecká boli chudobní meštiaci. Otec bol horlivým evanjelikom. Bol prísny a náročný aj vo výchove svojich detí.

Samuel Tešedík skoro vynikol svojím talentom, preto ho rodičia napriek svojej chudobe dali na štúdiá. Ľudovú školu skončil v rodisku – v Púchove, potom ho poslali do Trenčína a na maďarčinu do Rábu (Győr), napokon do Kremnice. V roku 1728 nastúpil na vysokú školu v Prešporku (v Bratislave). Po štyroch rokoch štúdia odišiel do Nemecka, kde študoval na univerzite v Jene do r. 1735. Počas pobytu v Jene vydal lat. rozpravu o Biblii. Táto kniha svedčí o jeho hlbokých znalostiach cirkevných dejín, archeológie, patristiky a tiež aj teologických disciplín. Po návrate do vlasti, bol pol roka kaplánom v Modre. Za kňaza bol vysvätený r. 1737 a súčasne zvolený za kazateľa v Tótygyorku (Galgagyork). Odtiaľ sa dostal na niekoľko rokov do Albertu (Albertisa) v Peštianskej stolici.

Čabianskym farárom sa stal 21.júla 1744. K cirkevníkom bol prívetivý, ale vždy si zachovával autoritu. Vo svojich kázňach rád používal podobenstvá a historické anekdoty. Farníci si ho vážili. V Čabe slúžil 5 rokov. Po sebe tam zanechal trvalú pamiatku. Čaba mala vtedy asi 3 000 obyvateľov. Hneď po nastúpení zostavil Cirkevný poriadok, ktorý dôsledne dodržiaval. Tešedíkov zavedený Cirkevný poriadok (Instructio Pastoralis) v pôvodnom slovenskom (biblicko – českom) znení sa nachádza v prvom zväzku matriky čabianskej evanjelickej cirkvi. Má titul Porádek a Ustanovení Cirkevní. Niektoré body z tohoto Porádku:

III.3. Nie je slušné, aby vdovec alebo vdovica hneď po smrti svojho druhu svoj stav premenili. Preto vdovec 6 mesiacov, žena však za 9 mesiacov čakať majú...

4. ... nech žiaden syn a dcéra bez vôle otca a matky svojej do manželstva nevstupuje. Rodičia sa však nech varujú toho, aby dietky svoje proti ich vôli hrozbou, bitkou a preklínaním k manželstvu nenútili a nesilili, také prisilované manželstvá potom zriedka vydarené bývajú...

V.1. Kto má do školy súce dietky obojeho pohlavia, nech ich k vyučovaniu na to povolaným osobám odovzdá a ak nie ďalej, aspoň dovtedy nech pri škole zadrží a zanechá, kým dietky tak články viery kresťanskej, ako aj znamenité reči Svätého písma a čítanie náležite nepochopili...

4. Pri akomkoľvek posedení, nech je to v obecnej krčme alebo na svadobnej zábave, pri kare alebo na takrečených priadkach, varuje sa toho, aby sa nikto neopíjal, bitku, hurhaj, a zvady nerobil a nezačínal...

6. V nedeľu pred kázaním slova Božieho sa mäsiarom nedopúšťa hovädá zabíjať ani krčmárom akýkoľvek nápoj vydávať... Podobným spôsobom večer po nočnom zvonení žiaden krčmár nech svojich hostí nezdrži...

Bengt Pleijel: Tajomstvo tvojho krstu – Otcove šaty 11.

Otázka šiat je pre kresťana dôležitá. Spievame o tom v mnohých piesňach. Niekedy sa nám zdá, že nemáme čo dať na seba. Pieseň: „Skala vekov, Tvoja skrýš...“ nám pomáha vyjadriť túto núdzu: „Nahý som, mne rúcho daj...“ Ak raz chceme vkročiť do nebeskej slávnostnej dvorany, nestačí sa obliecť hocijako. Nepokúšaj sa vojsť v nejakých neporiadnych džínsoch! Alebo vo fraku s medailami. Také čosi tam neimponuje. Pretože „svadobné rúcho sa vyžaduje od každej jednej duše, ktorá do mesta prísť má“ (švédsky spevník). Vezď však, že starý orientálny zvyk ešte stále platí. Ten, kto pozýva na svadbu, ponúka aj šaty. Preto „obleč sa, ó duša, do sviatočných šiat, keď predstupuješ pred trón milosti“ (švédsky spevník). Aké sú tie šaty, ktoré dostávaš? Je to predsa biely krstný odev, šaty Kristovej spravodlivosti. Keď si bol pokrstený, bol si oblečený do Krista, hovorí Pavol (Galatským 3,27). Tento krstný odev si smieš obliekať každý deň. A na zemi nastáva nebo, keď takto konáš. Znamená to, že každý deň smieš zložiť tie staré špinavé šaty. A nemusíš sa už ani jeden jediný deň vo svojom živote vyobliekavať do svojej vlastnej šikovnosti. Smieš ľudí stretávať oblečený v Krista. Tieto šaty vydávajú vôňu Kristovu (2.Korinským 2,15).

Si kráľovské dieťa. Tieto šaty kráľovského dieťaťa sú bližšie opísané v liste Kolosenským 3,12nn. Aj tu sa hovorí o krste. Ide o to, aby sme z nášho krstu vyvodili dôsledky. Obleč sa teda tak, ako sa patrí na dieťa nebeského Kráľa.

Neobliekaš sa preto, aby si sa stal Božím dieťaťom, ale preto, lebo pre a skrze Pána Ježiša ním si. Nad každým kúskom odevu, ktorý si na seba oblečieš, hovorí Pán Ježiš: S týmto ti chcem pomôcť: srdečné milosrdenstvo, dobrotivosť, pokora, krotkosť, trpezlivosť, znášateľnosť, ochota odpúšťať, láska.

Domorodec pri krste dostal nové meno Enoch. Svoju úlohu vnímal vážne. Pobožným životom usiloval sa robiť česť tomu menu.

Keď ho niekto oslovil jeho starým menom Haimbodi, vždy povedal: „Haimbodi zomrel pri krste a z mŕtvych vstal Enoch.“

Keď pred pár storočiami v Írsku krstili tamjších bojovníkov a to úplným ponorením do vody, títo pravú ruku stále usilovali držať nad vodou, aby táto ruka ostal nepokrstenou a aby sa tak nemusela sa zdržiavať bitky a násilensťva.

„Pozrite, akú lásku dal nám Otec, aby sme sa volali Božími deťmi; a nimi sme. Preto nás svet nepozná, že nepoznal Jeho. Milovaní, teraz sme Božími deťmi, a ešte nevyšlo najavo, čím budeme. Vieme, že keď vyjde najavo, Jemu budeme podobní, lebo Ho uvidíme takého, aký je.“
1 Ján 3:1-2